

SCÉNÁŘ – PANÍ MARTA ŠENKAPOUNOVÁ

Náš příběh vypráví o paní Martě Šenkapounové, která se narodila roku 1952 v Čáslavi.

Dětství prožila v láskyplném prostředí své rodiny.

2:43-2:47- „*Na dětství vzpomínám hezky, doma celkem byla pohoda.*“

2:54-2:57- „*Měla jsem obě babičky, oba dědečky, všichni byli v Čáslavi.*“

Marta je praneteří generála Františka Moravce, který se účastnil obou světových válek a v Londýně například připravil plán atentátu na Heydricha. O tomto příbuzenství se dozvěděla náhodou:

5:44-5:50- „*Když jsem byla v první třídě, tak paní učitelka nám začala vyprávět, že má doma úžasnýho pejska.*“

6:08-6:17- „*To mě teda zaujalo že jo, tak jsem se doma začala ptát, co to bylo za pejska, no a dozvěděla jsem se, že to byl vlastně pes Františka Moravce.*“

6:17 -6:27 “*ktorej teda musel teda za války, že jo byl v Anglii a psa teda nechali pač byla jeho cela rodina, nechal vlasně u svýho bratra, a to byl můj dědeček.*”

Za komunistického režimu byl generál Moravec v exilu, což hlavně tatínkovi přineslo mnoho problémů. Státní bezpečnost, tedy komunistická tajná policie, se ho dokonce pokusila získat pro spolupráci.

7:13-7:34- *to byla taková idea, že by tatínek jako emigroval a na západě se se strejdou spojil a vlastně na něj donášel... No a takže tatínka jako občas přijeli na návštěvu, odvezli ho někam a nutili ho, aby jim teda podepsal spolupráci. Táta to teda nikdy neudělal.*“

Později začali komunisté sledovat i zbytek rodiny.

7:42-7:52- „*Třeba maminka se v kuchyni převlíkala. Jako u nás kuchyňský okna jdou do zahrad, tam nikdo není... No a zjistila, že na ni někdo teda z toho okna kouká.*“

9:14-9:21- „*Taky mám teda zážitek, že jsem se v noci vzbudila, naši byli v kině a někdo nám chodil po baráku.*“

StB si pak nacházela různé záminky, aby mohla dům prohledat.

9:26-9:39- „*Potom jsme měli neustálé prohlídky sklepu a půdy. Hasiči nám chodili, že jo, aby někde nehořelo... No a pak jsme zjistili, že teda s hasičema teda měli společnýho pramálo.*“

Marta vystudovala zdravotnickou školu a stala se lékárenskou laborantkou. V zaměstnání se v době komunistické vlády opět setkala s nepříjemnostmi.

14:56-15:02- „*Zažila jsem to právě s šéfem, ktorej mě nutil, abych donášela na svoje kolegy z práce.*“

15:19-15:21- „*On mě vydíral, vyloženě vydíral.*“

15:37-15:39- „*Jsem akorát změnila zaměstnání.*“

Pád komunistického režimu v roce 1989 byl tudíž pro Martu plný naděje.

16:28-16:37- „*Byla to velká úleva...No trošku i strach, že jo, když to začalo, co se vlastně bude dít, ale bylo to fajn.*“

Roku 1990 založila Marta v Čáslavi jednu z prvních poboček Diakonie – organizace, která pomáhá rodinám s hendikepovanými členy. Po Sametové revoluci se kromě propagace odkazu generála Moravce zasloužila například o vznik takzvaných „kamenů zmizelých“ v Čáslavi. Roku 2017 proto získala ocenění „Čáslavanka roku. Na závěr paní Marta Šenkapounová mladým lidem vzkazuje:

21:39-21:50- *„Aby si vážili života, aby si vážili svobody a snažili se, aby se nestalo to, co se stalo nám, že jsme žili v nesvobodě.“*

My mluvíme 1 min 20 sekund, Marta Šenkapounová mluví 1 min 36 sekund.

Zdroje:

- informace od pamětnice
- Muzeum Čáslav
- Muzejní a vlastivědný spolek Včela Čáslavská
- SKOPAL, Jaroslav. *Generál František Moravec: jeho boj, rodina, vzpomínky*. [Přerov]: Jaroslav Skopal, 2018. ISBN 978-80-270-3696-7.